

PARAULA I VIDA

Estar al costat dels qui pateixen

Dies passats hem celebrat la Jornada Mundial del Malalt i per Pasqua viurem el que anomenem «la Pasqua del malalt». El Missatge del Papa és: **«Sigueu misericordiosos com el vostre Pare és misericordiós» (Lc 6,36). Estar al costat dels qui pateixen en un camí de caritat.** Ens urgeix a garantir a totes les persones malaltes, principalment en els llocs i en les situacions d'una pobresa i exclusió més gran, l'atenció sanitària que necessiten i l'acompanyament pastoral que els uneixi a Crist crucificat i ressuscitat.

El Sant Pare ens fa fixar els ulls en Déu «ric en misericòrdia» (Ef 2,4), que sempre mira els seus fills amb amor de pare, fins i tot quan aquests s'allunyen d'Ell. Misericòrdia és el nom de Déu per excel·lència. Manifesta la seva naturalesa, no com un sentiment ocasional, sinó com a força present en tot el que Ell realitza. I el testimoni suprem de l'amor misericordiós del Pare als malalts és el seu Fill unigènit, que vingué a anunciar la bona nova del Regne i a guarir tota malaltia. «El dolor aïlla completament i és d'aquest aïllament absolut del que sorgeix la crida a l'altre, la invocació a l'altre», afirma el filòsof Emmanuel Lévinas (1905-1966). En la malaltia, el cor s'entristeix, la por creix, els interrogants es multipliquen; necessitem trobar la resposta a la pregunta sobre el sentit de tot el que passa. Ho hem experimentat durant la pandèmia. Necessitem la presència de testimonis de la caritat de Déu que, com Jesús el Bon Samarità, vessin sobre les ferides l'oli del consol i el vi de l'esperança.

Valorem el que fa el personal sanitari al costat dels malalts, que transcendeix els límits de la professió, per convertir-se en una missió. Les tècniques són molt importants i beneficioses, però no ens ha de fer oblidar

la singularitat de cada persona malalta, amb la seva dignitat i les seves debilitats. «El malalt és sempre més important que la seva malaltia i per això cada enfocament terapèutic no pot prescindir d'escoltar el pacient, la seva història, les seves angoixes i les seves pors. Fins i tot quan no és possible guarir, sempre és possible cuidar, consolar, fer sentir una proximitat que mostra interès per la persona abans que per la seva patologia», diu el Papa Francesc. Els centres d'assistència sanitària han de ser cases de misericòrdia. Són obres valuoses mitjançant les quals la caritat cristiana ha pres forma, i l'amor de Crist, testimoniats pels seus deixebles, s'ha tornat més creïble. Les institucions sanitàries catòliques són un tresor preciós que cal custodiar i sostenir; la seva presència ha caracteritzat la història de l'Església per la seva proximitat als malalts més pobres i a les situacions més oblidades. En una època com l'actual, en què la cultura del *descartar* està molt difosa i a la vida no sempre se li reconeix la dignitat de ser acollida i viscuda, aquestes cases de la misericòrdia, poden ser un exemple en la protecció i la cura de tota existència, fins i tot de la més fràgil, des de la seva concepció fins a la seva fi natural.

I no podem deixar d'oferir als malalts la proximitat de Déu, la seva benedicció, la seva Paraula, la celebració dels sagraments i la proposta d'un camí de creixement en la fe. És tasca de tots aquest ministeri de la consolació: «*Estava malalt i em vau visitar*» (Mt 25,36). Per intercessió de Maria, Salut dels malalts, demanem confiadament que tots puguin trobar sentit, consol i confiança.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Jornada formativa sobre eutanàsia i testament vital

L'eutanàsia, les cures pal·liatives i el testament vital són els tres temes que es tracten en la Jornada de formació que es duu a terme aquest dissabte 19 de febrer al Santuari-Basílica del Sant Crist de Balaguer. Aquesta 16a jornada formativa està conduïda per Mn. Xavier Sobrevia, Delegat de la Pastoral de la Salut del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat i Doctor en medicina, que disposa d'un ampli ventall de recursos i informació sobre aquests temes. La recent aprovació de la llei de l'eutanàsia ha fet que cada vegada més col·lectius de l'àmbit sanitari cristià facin les seves reserves i objeccions de consciència i defensin l'aplicació d'unes òptimes cures pal·liatives en els moments de greus malalties. També es defensa el testament vital com una eina important en el cas de possible aplicació de la llei.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Ho continua fent

En Lluís és estudiant universitari. És a mitja carrera. Viu en un pis amb altres tres estudiants. Té novia fa uns mesos. Es coneixen del poble, de quan anaven a l'escola i n'està molt enamorat. En Lluís, de família creient i practicant, ha viscut un procés de creixement en la fe força harmònic. Pel que fa a formació, catequesi de primera comunitat, catequesi de confirmació, grup de joves parroquial i algunes lectures. Pel que fa a la vivència, el Parenostre après a casa, resat amb els pares i germans, el sagrament del perdó, alguns recessos i un moment important, van ser uns exercicis espirituals en la vida ordinària quan tenia dinou anys, dels quals derivà una pregària més con-

fiada i constant i un compromís personal amb els més necessitats que el porta dos dies, cada setmana, a col·laborar en un menjador social... Pel que fa a la celebració comunitària, la missa dominical en què sovint llegeix una lectura, pregàries de joves en adoració... I moments de dubte, de mediocritat, de temptació, d'egoisme, de caiguda i de tornar-se a aixecar.

La convivència al pis és bona. Hi ha ambient d'estudi. La relació és cordial, respectuosa, malgrat que els companys són diferents en molts aspectes, tam-

bé en les conviccions personals que donen sentit a la vida. Les tasques de manteniment són assumides suficientment i amb una regularitat acceptable.

Fa uns mesos, en Lluís va quedar impressionat pel fet que un home jove dormia al carrer i demanava menjar a prop del seu edifici. Un dia decidí baixar-li un entrepà, un altre dia una carmanyola amb allò que havia sobrat del sopar d'un company de pis... Els companys veuen bé i valoren positivament el gest i ofereixen menjar. N'han parlat entre ells. Animen a en Lluís. Mai cap

s'ha ofert per acompanyar-lo, ni per assumir aquesta petita acció de caritat solidària. «Jesús va contestar dient: Un home baixava de Jerusalem a Jericó i va caure en mans d'uns bandolers, que el despullaren, l'apallissaren i se n'anaren deixant-lo mig mort. Casualment baixava per aquell camí un sacerdot; quan el veié, passà de llarg per l'altra banda. Igualment un levita arribà en aquell indret; veié l'home i passà de llarg per l'altra banda. Però un samarità que anava de viatge va arribar prop d'ell, el veié i se'n compadí» (Lc 10,30-33). En Lluís ho continua fent i l'home sense llar de ben segur que li ho agraeix... i el Pare del cel.

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRA Y VIDA

Estar al lado de los que sufren

Días pasados hemos celebrado la Jornada Mundial del Enfermo y por Pascua viviremos lo que llamamos «la Pascua del enfermo». El Mensaje del Papa es: **«Sed misericordiosos como el Padre es misericordioso (Lc 6,36). Estar al lado de los que sufren en un camino de caridad»**. Nos urge a garantizar a todas las personas enfermas, principalmente en los lugares y en las situaciones de mayor pobreza y exclusión, la atención sanitaria que necesitan y el acompañamiento pastoral que les una a Cristo crucificado y resucitado.

El Santo Padre nos hace fijar los ojos en Dios «rico en misericordia» (Ef 2,4), que siempre mira a sus hijos con amor de padre, incluso cuando éstos se alejan de Él. Misericordia es el nombre de Dios por excelencia. Manifiesta su naturaleza, no como un sentimiento ocasional, sino como fuerza presente en todo lo que Él realiza. Y el testimonio supremo del amor misericordioso del Padre a los enfermos es su Hijo unigénito, que vino a anunciar la buena nueva del Reino y a curar toda enfermedad. «El dolor aísla completamente y es de ese aislamiento absoluto del que surge la llamada al otro, la invocación al otro», afirma el filósofo Emmanuel Lévinas (1905-1966). En la enfermedad, el corazón se entristece, el miedo crece, los interrogantes se multiplican; necesitamos encontrar la respuesta a la pregunta sobre el sentido de todo lo que ocurre. Lo hemos experimentado durante la pandemia. Necesitamos la presencia de testigos de la caridad de Dios que, como Jesús el Buen Samaritano, viertan sobre las heridas el aceite del consuelo y el vino de la esperanza.

Valoremus lo que hace el personal sanitario junto a los enfermos, que trasciende los límites de la profesión, para convertirse en una misión. Las técnicas son muy importantes y beneficiosas, pero no deben hacernos olvidar la singularidad de cada persona enferma, con su dignidad y sus debilidades. «El enfermo es siempre más importante que su enfermedad y por eso cada enfoque terapéutico no puede prescindir de escuchar al paciente, su historia, sus angustias y sus miedos. Incluso cuando no es posible curar, siempre es posible cuidar, consolar, hacer sentir una proximidad que muestra interés por la persona antes que por su patología», dice el Papa Francisco. Los centros de asistencia sanitaria deben ser casas de misericordia. Son obras valiosas mediante las cuales la caridad cristiana ha tomado forma, y el amor de Cristo, testimoniado por sus discípulos, se ha vuelto más creíble. Las instituciones sanitarias católicas son un precioso tesoro que hay que custodiar y sostener; su presencia ha caracterizado la historia de la Iglesia por su cercanía a los enfermos más pobres y a las situaciones más olvidadas. En una época como la actual, en que la cultura del *descarte* está muy difundida y a la vida no siempre se le reconoce la dignidad de ser acogida y vivida, estas casas de la misericordia, pueden ser un ejemplo en la protección y el cuidado de toda existencia, incluso de la más frágil, desde su concepción hasta su fin natural.

Y no podemos dejar de ofrecer a los enfermos la proximidad de Dios, su bendición, su Palabra, la celebración de los sacramentos y la propuesta de un camino de crecimiento en la fe. Es tarea de todos este ministerio de la consolación: «*Estuve enfermo y me visitasteis*» (Mt 25,36). Por intercesión de María, Salud de los enfermos, pidamos confiadamente que todos puedan encontrar sentido, consuelo y confianza.

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

Càritas proposa una llei per regular la situació de persones sense llar

Diverses entitats confessionals, entre les que hi ha Càritas Catalunya, Sant'Egidi i Sant Joan de Déu, juntament amb d'altres entitats i partits polítics, van entrar al Registre del Parlament de Catalunya el dia 25 de gener de 2022 una proposició de Llei de mesures transitòries i urgents per a fer front i erradicar el que anomenen «sensellarisme» (cronificació de situació sense llar de les persones) a Catalunya. Ha estat elaborada per diversos juristes de la UB i la UAB juntament amb entitats socials que es dediquen a aquesta problemàtica. La llei vol garantir a totes les persones sense llar, que podrien ser unes 18.000, un «espai residencial digne» en dos anys i un habitatge d'inserció social en cinc anys. Garantir un espai residencial digne, on s'hi pugui accedir les 24 hores del dia i que tingui condicions de vida privada. A més, es garanteix a tothom un títol de transport, bugaderia, consigna, dutxa i serveis funeraris bàsics.

La proposta ha estat impulsada des del món acadèmic, que ha dirigit Antoni Millan i Massana, Catedràtic de Dret administratiu de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB), i amb la participació, entre d'altres, de Vicenç Aguado i Cudolà, Catedrà-

tic de Dret administratiu de la Universitat de Barcelona (UB). La proposta de text ha comptat amb el suport i la implicació plena d'entitats socials que es dediquen a la defensa dels drets de les persones sense llar com Assís Centre d'Acollida, Fundació Arrels, Càritas Catalunya, la Comunitat de Sant'Egidi i Sant Joan de Déu Serveis Socials.

L'objectiu és regular per llei les actuacions i els serveis que les administracions públiques haurien de portar a terme al territori català per garantir els drets de les persones sense llar i per erradicar aquella situació. S'adreça als municipis de més de 20.000 habitants o on hi ha més de 20 persones sense llar en una situació que s'ha fet crònica.

150è aniversari de la Congregació de les Germanetes dels Ancians Desemparats.

El dia 27 de gener, a la Llar de Sant Josep de La Seu d'Urgell i presidida pel Vicari general i Rector de la Parròquia de La Seu d'Urgell, Mn. Ignasi Navarri, va celebrar-se una Eucaristia amb els residents per iniciar els actes de celebració del 150è aniversari de la Congregació de les Germanetes dels Ancians Desemparats que se celebrarà l'any 2023. Totes les cases de la Congregació, seguint les indicacions de la Mare general, aquest dia 27 van iniciar els actes per a celebrar el 150è aniversari amb senzillesa forçosa, marcada per la pandèmia però també

amb la convicció que Santa Teresa de Jesús Jornet i Ibars segueix essent un model de santedat a imitar envers els més pobres, ancians i desemparats.

L'11 d'octubre de 1872, Santa Teresa de Jesús Jornet va arribar a Barbastro (Osca), acompanyada de la seva germana Maria i d'una amiga de les dues, Mercedes Cal-

zada, per unir-se a les primeres aspirants que des del dia 3 d'octubre, i dirigides pel Rev. Saturnino López Novoa, van iniciar la seva primera etapa de formació. Pocs dies després, Teresa fou nomenada Superiora del grup i D. Saturnino li va lliurar oficialment les Constitucions que ella va rebre com un disseny de Déu.

El 27 de gener de 1873, amb la vestició de l'hàbit de Germanetes a l'església del Seminari de Barbastro, va quedar registrat a la història com la data de la fundació de la Congregació de les Germanetes dels Ancians Desemparats.

En l'actualitat, la Congregació està present amb 204 Llars, arreu de 19 països.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Invoquem a l'Esperit de comunió perquè ens impulsi en els seus camins i ens ajudi a fundar la comunió no sobre la base de càlculs, estratègies i conveniències, sinó sobre l'únic model al qual hem de mirar: la Santíssima Trinitat» (4 de desembre).

@Pontifex: «L'Esperit ens crida avui a curar les ferides de la humanitat amb l'oli de la caritat. Desenvolupem junts, catòlics i ortodoxos, formes de cooperació en la caritat per a servir els homes del nostre temps i portar-los la consolació de l'Evangeli» (4 de desembre).

@Pontifex: «Aquesta és l'actitud del veritable apòstol: seguir endavant amb confiança, preferint la inquietud de les situacions inesperades al costum i a la repetició. Aquesta valentia neix de la confiança en la grandesa de Déu, que estima obrar en la nostra feblesa» (4 de desembre).

@Pontifex: «Com a Església, se'ns demana que siguem llevat que fermenta en l'amagat, pacientment, dins de la massa del món, gràcies a l'Esperit Sant. El secret del Regne de Déu està contingut en les petites coses, en el que sovint no es veu ni fa soroll» (4 de desembre).

Ordenació diaconal de Mn. Àlex Vargas i Mn. Jerrick Banzuela a Balaguer

L'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives, va ordenar diaques de la Diòcesi d'Urgell els seminaristes Àlex Vargas Montcada i Jerrick Banzuela Rodríguez, el dissabte 29 de gener, al Santuari-Basílica del Sant Crist de Balaguer, en una emotiva celebració que va comptar amb una bona representació dels sacerdots de la Diòcesi i la presència de família, amics i formadors dels dos joves. Les famílies dels nous diaques, originaris de Colòmbia i Filipines, van poder seguir la celebració a través de la transmissió online que va dur a terme la Delegació de Mitjans de Comunicació de la Diòcesi.

Concelebraren amb Mons. Vives, el Vicari episcopal de Pastoral, Mn. Antoni Elvira; el Rector del Seminari diocesà i Vicerector del Seminari Major Interdiocesà, Mn. Gabriel Casanovas; el Capellà Custodi del Santuari, Mn. Joan Pujol; el Rector de la Parròquia de Balaguer, Mn. Jordi Profitós; el Cancellier de l'Arxidiòcesi de Madrid, Alberto Andrés; el Rector de la Parròquia de la Virgen de la Paz de Madrid, Fran del Pozo; una bona representació dels preveres d'Urgell; els seminaristes i un bon grup de fidels de les parròquies on els nous diaques serveixen pastoralment o hi han servit.

Després de l'homilia van tenir lloc els ritus d'ordenació amb la promesa davant el Sr. Arquebisbe i de tots els fidels, de la seva ferma i lliure voluntat de predicar la Paraula de Déu i de complir el seu ministeri de servei segons el voler de Crist i de l'Esglèsia,

amb plena obediència al Bisbe i als seus successors i la promesa del celibat, tot el Poble de Déu invocà la Verge Maria i els sants implorant la seva ajuda perquè intercedissin pels nous ministres de l'Esglèsia.

A continuació tingué lloc la imposició de mans per part de l'Arquebisbe Joan-Enric i la solemne pregària d'ordenació demanant al Senyor que fes davallar damunt d'ells l'Esperit Sant, perquè fossin enfortits amb el do de la gràcia septiforme i poguessin accomplir, així fidelment, el seu ministeri.

Un cop ordenats, foren revestits amb l'estola i la dalmàtica, aportades per una germana de Jerrick i una família amiga d'Àlex, ornaments litúrgics que signifiquen el seu ministeri de servei als pobres i a tot el Poble de Déu. A continuació, els nous diaques reberen de mans de l'Arquebisbe Joan-Enric el llibre dels Evangelis perquè visquessin l'Evangelí i el proclamessin en les celebracions litúrgiques i en la vida del Poble de Déu. El bes de pau de l'Arquebisbe i dels seus germans en l'orde diaconal clogué el ritu d'ordenació.

En acabar l'Eucaristia, Mn. Àlex Vargas i Mn. Jerrick Banzuela es van adreçar als fidels en acció de gràcies amb un petit parlament emocionat i molt sentit en record de totes aquelles persones que els han ajudat en aquest camí vocacional, i amb un agraïment especial a la Mare de Déu, als formadors i companys d'estudi i sacerdots i parròquies on són.

Diaca, escollit per ajudar el Poble de Déu

A la seva homilia, l'Arquebisbe va subratllar com un diaca és un «escollit» per part de Déu per ajudar el Poble de Déu, especialment els pobres que han de ser el tresor i el centre del ministeri dels diaques. Va destacar com els nous diaques feien entrega generosa en aquella celebració de tota la seva vida, amb l'acceptació de la promesa del celibat, per ser servidors de tots els homes, amb un amor no exclusiu sinó oblatiu, obert a totes les persones. La promesa del celibat que ells acceptaven en la celebració era expressió d'aquesta donació total de la seva vida. Glossant l'Evangelí proclamat (Mt 20,25-28), Mons. Vives els exhortà a servir i no pas a ser servits, seguint l'exemple de Jesús, el Servent de Déu. El servei ha de ser el distintiu dels diaques a imitació de Jesús: Servidors de l'Evangelí, de Jesucrist, del Sant Poble de Déu i dels pobres i desvalguts. Els va animar a respondre a la pregunta «què espera Jesús de mi?» amb una resposta que fos «total» seguint l'exemple de Sant Ignasi de Loiola: «Preneu, Senyor, i rebeu tota la meua llibertat, la memòria, l'enteniment i tota la voluntat. Tot el que soc i posseeixo, Vós m'ho heu donat, a Vós, Senyor, ho torno, tot és vostre, disposeu-ne segons la vostra voluntat. Doneu-me el vostre amor i gràcia, perquè això em basta».

Finalment els exhortà a ser uns proclamadors de la Paraula de Déu que rebien solemnement aquell dia a través del ritu del lliurament dels Evangelis: «Rep l'Evangelí de Crist, del qual has estat fet missatger; i creu el que llegeixes, ensenya el que creus i practica el que ensenyis.»

Després de la benedicció final de l'Arquebisbe sobre els nous diaques, van passar a venerar la sagrada imatge del Sant Crist de Balaguer mentre el Poble de Déu cantava l'Himne al Sant Crist. La Missa fou solemnitzada per la coral filipina de Barcelona.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

21. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Jm 3,13-18 / Sl 18 / Mc 9,14-29]. Sant Pere Damià (1007-1072), bisbe d'Òstia i dr. de l'Esglèsia, card.; sant Claudi, mr.; sant Dositeu, monjo; festa de la Misteriosa Llum de Manresa.

22. □ Dimarts [1Pe 5,1-4 / Sl 22 / Mt 16,13-19]. La Càtedra de sant Pere, apòstol, celebrada a Roma des del s. IV; Sta. Margarida de Cortona, penitent; Sta. Elionor o Leonor, reina d'Anglaterra.

23. ■ Dimecres [Jm 4,13-17 / Sl 48 / Mc 9,38-40]. Sant Policarp, bisbe d'Esmirna i mr. (s. II), deixeble dels apòstols; santa Marta d'Astorga, vg. i mr.; beata Rafaela de Ibarra, mare de família, de Bilbao.

24. ■ Dijous [Jm 5,1-6 / Sl 48 / Mc 9,41-50]. St. Modest, bisbe de Trèveris; St. Sergi, monjo i mr. (304); Sta. Primitiva, vg.; sant Edilbert, laic; beata Josepa Naval i Girbés, vg. seglar, d'Algemessí.

25. ■ Divendres [Jm 5,9-12 / Sl 102 / Mc 10,1-12]. Sant Cesari (s. IV), metge, germà de Gregori Nacianzè; sant Valeri (†695), ermità d'Astorga; beat Sebastià d'Aparicio, religiós.

26. ■ Dissabte [Jm 5,13-20 / Sl 140 / Mc 10,13-16]. □ *Sant Feliu de Llobregat*: santa Paula Montal, vg., d'Arrenys de Mar, fundadora de les escolàpies (SchP). Sant Nèstor, mr.; sant Ale-

xandre, bisbe; sant Porfiri (†421), bisbe de Gaza.

27. ■ Diumenge vinent, VIII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Sir 27,5-8 / Sl 91 / 1Co 15,54-58 / Lc 6,39-45]. Sant Gabriel de la Dolorosa (1838-1862), religiós passionista; beata Francina-Aina Cirer, verge paüla, de Sencelles (Mallorca); sant Baldomer (†660), sotsdiaca de Lió; santa Honrina, verge.

Diumenge VII de durant l'any (C)

COMENTARI

«Estimeu els enemics, feu bé als qui no us estimen»

L'Evangelí d'avui és tan clar que només cal meditar-lo pausadament. Ens parla bàsicament de l'amor als enemics. Si de vegades estimar els amics ja ens és difícil, com no ho ha de ser molt més, estimar un enemic. Però les paraules de Jesús són clares. *Estimeu els enemics, feu bé als qui no us estimen, beneïu els qui us maleeixen, pregueu per aquells que us ofenen.* Evidentment això no és fàcil, sobretot quan l'ofensa és molt greu. Però Jesús ens parla de pregar pels enemics; potser si ho fem, no ens serà tan difícil estimar-los. I ens posa diferents exemples: *Si algú et pega en una galta, para-li l'altra; si algú et pren el mantell, no li neguis el vestit. Dona a tothom que et demani, i no reclamis allò que és teu als qui t'ho hagin pres.* Es tracta sempre de ser generosos, de no tornar mai mal per mal sinó multiplicar el bé. Així ens diu: *Vosaltres heu d'estimar els enemics, heu de fer bé i de prestar sense esperar de rescabalar-vos; llavors la vostra recompensa serà gran i sereu fills de l'Altíssim que és bo amb els desagradats i amb els dolents perquè aquesta i no altra és l'actitud de Déu Pare i la de Jesús: Sigueu compassius com ho és el vostre Pare—diu—. I continua Jesús: No judiqueu, no condemneu, absolveu... i Déu no us judicarà; no us condemnarà, us absoldrà.* Sempre el model és Déu. Actuant així sereu fills de l'Altíssim que és bo amb els desagradats i amb els dolents.

Tenim un exemple d'amor a l'enemic a la primera lectura: David, perseguit per Saül, té l'ocasió de matarlo, però ell no ho vol fer: *No el matis pas—li diu a Abisai— ¿qui quedaria net de culpa si amb les seves mans feia res de mal a l'Ungit del Senyor?* Sap que la justícia vindrà de Déu; ell no ha de matar ningú. Sant Pau ens parla de *l'home fet de terra, a semblança d'Adam i de l'home del cel, convertit en Esperit.* Hem d'actuar com homes del cel, capaços d'estimar com estima Déu. Com diu Jesús en l'amor als enemics demostrarem la nostra qualitat de seguidors de Crist. Una altra forma d'actuar és pròpia dels pagans.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del primer llibre de Samuel (1Sa 26,2.7-9.12-13.22-23)

En aquells dies, Saül, amb tres mil homes d'entre els millors guerrers d'Israel, baixà al desert de Zif a buscar-hi David. David i Abisai entraren de nit al campament de Saül, i el trobaren dormint, ajagut al centre de tots. Tenia la llança clavada a terra vora el seu capçal. Tot al voltant jeien Abner i els altres homes. Abisai digué a David: «Avui Déu ha fet caure el teu enemic a les teves mans. Ara mateix el clavaré a terra d'una llançada. No en caldran pas dues.» Però David li contestà: «No el matis pas. ¿Qui quedaria net de culpa si amb les seves mans feia res de mal a l'Ungit del Senyor?». Llavors David agafà la llança i el gerro d'aigua que Saül tenia vora el capçal i se n'anaren. Ningú no ho veié, ni se n'adonà, ni es despertà. Tothom dormia. El Senyor havia fet caure sobre ells un son profund. David passà a l'altra banda i s'aturà un tros lluny, dalt la muntanya. Els separava una bona distància. David cridà: «Aquí tinc la llança del rei. Que vingui a buscar-la un dels teus homes. I que el Senyor recompensi aquell de nosaltres que és de debò magnànim i lleial; avui el Senyor t'havia posat a les meves mans, però jo no he volgut fer res de mal a l'Ungit del Senyor.»

▶ Salm responsorial (102)

R. *El Senyor és compassiu i benigne.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 15,45-49)

Germans, quan Déu modelà Adam, el primer home, es convertí en un ésser animat, però el darrer Adam es convertí en Esperit que dona vida. No va ser primer el cos espiritual, sinó el cos animat. El cos espiritual vingué després. El primer home, fet de terra, era de pols. Però el segon home és del cel. Tal com era el de pols són tots els de pols, i tal com és el del cel seran tots els del cel. Abans érem semblants a l'home fet de pols; després serem semblants a l'home que és del cel.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Lluç (Lc 6,27-38)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «A vosaltres que escolteu, jo us dic: Estimeu els enemics, feu bé als qui no us estimen, beneïu els qui us maleeixen, pregueu per aquells que us ofenen. Si algú et pega en una galta, para-li l'altra. Si algú et pren el mantell, no li neguis el vestit. Dona a tothom qui et demani, i no reclamis allò que és teu als qui t'ho hagin pres. Feu als altres allò que voleu que ells us facin. Si estimeu els qui us estimen, ¿qui us ho ha d'agrair? També els pecadors estimen aquells que els estimen. Si heu fet bé als qui us en fan, ¿qui us ho ha d'agrair? També ho fan els pecadors. Si presteu diners als qui de cert us els tornaran, ¿qui us ho ha d'agrair? També els pecadors presten diners als pecadors quan saben que els recobraràn. Però vosaltres heu d'estimar els enemics, heu de fer bé i de prestar sense esperar de rescabalar-vos: llavors la vostra recompensa serà gran i sereu fills de l'Altíssim, que és bo amb els desagradats i amb els dolents. Sigueu compassius com ho és el vostre Pare. No judiqueu i Déu no us judicarà. No condemneu, i Déu no us condemnarà. Absolveu, i Déu us absoldrà. Doneu i Déu us donarà. Us abocarà a la falda una bona mesura, atapeïda, sacsejada i curulla fins a vessar. Déu us farà la mesura que vosaltres hauréu fet.»

▶ Lectura del primer libro de Samuel (1Sam 26,2.7-9.12-13.22-23)

En aquellos días, Saül emprendió la bajada al desierto de Zif, llevando tres mil hombres escogidos de Israel, para buscar a David allí. David y Abisai llegaron de noche junto a la tropa. Saül dormía, acostado en el cercado, con la lanza hincada en tierra a la cabecera. Abner y la tropa dormían en torno a él. Abisai dijo a David: «Dios pone al enemigo en tu mano. Déjame que lo clave de un golpe con la lanza en la tierra. No tendré que repetir». David respondió: —«No acabes con él, pues ¿quién ha extendido su mano contra el ungido del Señor y ha quedado impune?». David cogió la lanza y el jarro de agua de la cabecera de Saül, y se marcharon. Nadie los vio, ni se dio cuenta, ni se despertó. Todos dormían, porque el Señor había hecho caer sobre ellos un sueño profundo. David cruzó al otro lado y se puso en pie sobre la cima de la montaña, lejos, manteniendo una gran distancia entre ellos, y gritó: «Aquí está la lanza del rey. Venga por ella uno de sus servidores. Y que el Señor pague a cada uno según su justicia y su fidelidad. Él te ha entregado hoy en mi poder, pero yo no he querido extender mi mano contra el ungido del Señor.»

▶ Salmo responsorial (102)

R. *El Señor es compasivo y misericordioso.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 15,45-49)

Hermanos: El primer hombre, Adán, se convirtió en ser viviente. El último Adán, en espíritu vivificante. Pero no fue primero lo espiritual, sino primero lo material y después lo espiritual. El primer hombre, que proviene de la tierra, es terrenal; el segundo hombre es del cielo. Como el hombre terrenal, así son los de la tierra; como el celestial, así son los del cielo. Y lo mismo que hemos llevado la imagen del hombre terrenal, llevaremos también la imagen del celestial.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 6,27-38)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «A vosotros los que me escucháis os digo: amad a vuestros enemigos, haced el bien a los que os odian, bendecid a los que os maldicen, orad por los que os calumnian. Al que te pegue en una mejilla, preséntale la otra; al que te quite la capa, no le impidas que tome también la túnica. A quien te pide, dale; al que se lleve lo tuyo, no se lo reclames. Tratad a los demás como queréis que ellos os traten. Pues, si amáis sólo a los que os aman, ¿qué merito tenéis? También los pecadores aman a los que los aman. Y si hacéis bien sólo a los que os hacen bien, ¿qué mérito tenéis? También los pecadores hacen lo mismo. Y si prestáis a aquellos de los que esperáis cobrar, ¿qué merito tenéis? También los pecadores prestan a otros pecadores, con intención de cobrárselo. Por el contrario, amad a vuestros enemigos, haced el bien y prestad sin esperar nada; será grande vuestra recompensa y seréis hijos del Altísimo, porque él es bueno con los malvados y desagradados. Sed misericordiosos como vuestro Padre es misericordioso; no juzguéis, y no seréis juzgados; no condenéis, y no seréis condenados; perdonad, y seréis perdonados; dad, y se os dará: os verterán una medida generosa, colmada, remecida, rebosante, pues con la medida con que midiereis se os medirá a vosotros.»